

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 1. 3. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil prohlášením ze dne 26. 3. 2021. Uvedl, že do ČR přicestoval z Kišiněva přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko linkovým autobusem dne 2. 8. 2019. Je svobodný, zdravý, pravoslavný křesťan. O mezinárodní ochranu již v ČR jednou žádal, a to v září 2019, jeho tehdejší řízení bylo ukončeno. Důvodem nové žádosti je, že žalobce chce zůstat v ČR a nevracet se do vlasti, kde kromě matky nikoho nemá. Jedna sestra žije v Německu, druhá v Itálii. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů, jako v případě jeho první žádosti.
2. Žalovaný založil do spisu podklady z předchozího řízení ve věci první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, včetně konečného rozhodnutí ze dne 23. 11. 2020, č. j X, jímž byla první žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce byl v novém řízení vyzván k seznámení s opatřenými podklady, k závěrečnému vyjádření a předložení podkladů na podporu svých tvrzení. K tomu žalobce žádných výhrad, návrhů či doplnění neměl.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Konstatoval, že pohovor k opakované žádosti s žalobcem nebyl proveden, neboť neshledal nezbytnost jeho provedení. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, ze spisového materiálu vedeného ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i z informace MV ČR, Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, listopad 2020, ze dne 24. 11. 2020. Dále shrnul průběh předchozího řízení o první žádosti žalobce, v němž bylo pravomocně rozhodnuto, a zejména rozvedl důvody, o které žalobce opíral první žádost o mezinárodní ochranu, kdy popisoval především konflikty s policií v Moldavsku a pobyt v tamějším vězení. Žalovaný následně vyzdvihl, že žalobce nyní uvedl zcela shodné důvody odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska vrátit, jako v předcházejícím řízení. Ze správní judikatury přitom dle žalovaného vyplývá, že smyslem možnosti podat opakovanou žádost je postihnoutí nových závažných skutečností. V Moldavské republice nedošlo od ukončení předchozího řízení ke změnám, ČR nadále považuje tento stát za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří, odkud však žalobce nepochází. Žalobce neuvedl novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení obav žalobce z návratu do vlasti.
4. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný porušil § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí není ve veřejném zájmu a nebyly zohledněny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce. Došlo také k porušení § 11a, § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany na základě těchto ustanovení. Žalobce uvedl, že jeho vstupní pohovor byl zaměřen na konstatování, že žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů jako v případě své první žádosti, aniž by tyto důvody byly jakkoliv blíže rozvedeny. Žalovaným uváděné důvody podání žádosti nezachycují autentické vyjádření žalobce, ale jedná se o reprodukovanou verzi, přičemž žalovaný postupoval tak, aby žádost žalobce

byla kvalifikována jako nepřipustná. Žalobce byl naveden ke sdělení, že o udělení mezinárodní ochrany žádá ze stejných důvodů jako v případě jeho první podané žádosti. Obsah vstupního pohovoru v případě druhé žádosti žalovaný shrnul v odůvodnění napadeného rozhodnutí v jediném odstavci natolik obecně, že informace o důvodech žádosti nemohou být porovnány s důvody uváděnými v případě první žádosti. To znemožňuje přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného.

5. Dle žalobce nevzal žalovaný v potaz zásadní důvod, který žalobce uváděl při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž je hrozba pronásledování žalobce ze strany státních orgánů Moldavské republiky. Zážitky žalobce ze země původu jsou natolik závažné intenzity, že se žalovaný měl zabývat tím, zda tyto skutečnosti svědčí o tom, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování nebo hrozící vážné újmě. Žalovaný však neaplikoval § 11a odst. 1 zákona o azylu v celém jeho rozsahu. Žalovaný neprovedl faktickou komparaci důvodů obou žádostí žalobce, nepřihlédl k azylovému příběhu žalobce ani ke skutečnostem svědčící ve prospěch žalobce. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl se žalobcem proveden, zákon jej sice nevyžaduje, avšak pouze pokud není nezbytný ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností. Takový stav v případě žalobce zjištěn nebyl s ohledem na to, že se jednalo o již druhou žádost žalobce, pročez měl žalovaný řádně zjistit a posoudit, zda jsou důvody podávané žádosti zcela identické jako v případě předchozí žádosti žalobce. Bez provedení pohovoru neměl žalovaný k dispozici relevantní materii, na jejímž základě by mohlo být objektivně zjištěno a následně přezkoumáno, zda jsou důvody druhé podané žádosti žalobce zcela identické jako důvody uváděné při první žádosti žalobce. K nutnosti posoudit, zda byly žalobcem uplatněny nové skutečnosti, žalobce odkázal na odbornou literaturu a judikaturu Nejvyššího správního soudu.
6. Žalobce namítl, že není zřejmé, z jakých výpovědí žalobce žalovaný vycházel, a že žalovaný nevzal v potaz opatřený spisový materiál. V napadeném rozhodnutí absentuje správní uvážení ve vztahu k § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda žalobci nehrozí pronásledování či jiná vážná újma. Ze spisového materiálu vedeného ve věci první žádosti žalobce je přitom zřejmé tehdejší tvrzení žalobce, že od doby, kdy opustil vězení, byl v domovském státě sledován policií, příslušníci policie ho neustále kontrolovali, dělali mu osobní prohlídky, bili ho a jednou topili v jezeře. Vše eskalovalo vykonstruovaným procesem, kvůli kterému musel žalobce strávit dva roky ve vězení za čin, který nespáchal. Bylo mu vyhrožováno, že by mu policie podstrčila drogy. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že by žalobce mohl být v zemi svého původu vystaven pronásledování nebo vážné újmě. V takovém případě není možné žádost považovat za nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jak učinil v daném případě žalovaný. I kdyby žalobce při podávání druhé žádosti žalovanému sdělil, že žádost podává ze stejných důvodů jako v případě první žádosti, ani to by žalovaného nezbavovalo povinnosti zjistit stav bez důvodných pochybností a řádně odůvodnit své rozhodnutí.
7. Jestliže nebyl proveden pohovor, měl podle žalobce žalovaný za účelem posouzení hrozícího pronásledování či jiné vážné újmy vycházet z výpovědi žalobce učiněné v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. K takovému posouzení nedošlo, přestože Moldavsko není pro žalobce bezpečnou zemí původu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, k čemuž žalobce odkázal na správní judikaturu zabývající se

odůvodněním správního rozhodnutí. Ze zprávy o zemi původu žalobce navíc vyplývá, že ačkoliv Moldavsko má v legislativě zakotveny prostředky proti porušování lidských práv a svobod, v realitě nejsou dostatečně aplikovány, což žalovaný neuvedl. Žalovaný také neoznačil žalobcovu výpověď za nevěrohodnou. Úvahy o věrohodnosti žalobce a navazující posouzení jeho jednotlivých tvrzení napadené rozhodnutí postrádá. Žalovaný neučinil podrobnou, logickou a odůvodněnou úvahu o tom, z jakého důvodu dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro aplikaci § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný pouze shrnul, že důvody nové žádosti jsou stejné jako v případě první žádosti, což je nepřesné a nekonkrétní s ohledem na to, co v řízení vyšlo najevo.

8. Dle žalobce se žalovaný také dostatečně nevypořádal s aplikací § 14a zákona o azylu. Na straně žalobce existují relevantní důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jelikož v případě návratu do země původu žalobci prokazatelně hrozí pronásledování policií či jiná vážná újma s postupem tamní police spojená.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Uvedl, že v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní

ochranu se dostatečně zabýval žalobcem uváděnými skutečnostmi a nenalezl důvody, pro něž by nebylo možno považovat Moldavsko ve vztahu k žalobci za bezpečnou zemi původu. V prvním řízení se žalovaný vypořádal i s problémy žalobce s policií. Názor, že žalovaný žalobce navedl, aby vypověděl, že žádá o mezinárodní ochranu znovu z totožných důvodů je nepodložený, spekulativní a absurdní, když i v žalobě je hovořeno o důvodech, které byly posuzovány v původním řízení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s tím, že žalobce podal druhou žádost ze stejných důvodů. Totožnost důvodů žádosti potvrdil sám žalobce. Žalovaný se vypořádal i s tím, že v Moldavské republice nedošlo k žádné změně, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo vážné újmě.

10. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.

13. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
14. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
16. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, není-li nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.
17. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, plyne, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřijatelné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“*
18. V dané věci není sporu o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 1. 3. 2021 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce žádal o mezinárodní ochranu již v září 2019. Tehdejší žádost byla žalovaným po soudním zrušení jeho prvního ve věci vydaného rozhodnutí definitivně zamítnuta jako zjevně nepřijatelná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu rozhodnutím ze dne 23. 11. 2020, č. j. X. Z důvodu opakování žádosti bylo na žalovaném, aby v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil přípustnost žádosti, a to optikou shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
19. Otázkou, kterou bylo v nynějším řízení třeba na prvním místě zodpovědět, je, zda vůbec žalobce uvedl v nové žádosti nějaké nové skutečnosti oproti žádosti původní, popřípadě, zda se žalovaný jinak (vlastní činností) dozvěděl o nových pro věc relevantních skutečnostech. V případě existence nových skutečností či zjištění je pak třeba posoudit, zda kumulativně splňují podmínky vyjádřené v § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu.

Tímto mechanismem dospěje správní orgán k závěru ohledně přípustnosti opakované žádosti.

20. Pokud jde o důvody nové žádosti, je na žalobci, aby je v souvislosti podanou žádostí sdělil. V daném případě byl žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti na důvody dotázán, uvedl, že chce zůstat v ČR, protože v Moldavské republice nikoho nemá, a dále výslovně sdělil, že jeho důvody jsou stejné, jako v případě žádosti předchozí. Je-li nyní namítáno, že byl k takové výpovědi naveden správním orgánem, soud konstatuje, že obsah správního spisu tomuto nenasvědčuje. Žalobce, stejně jako přítomná tlumočnice, podepsal každou stranu listiny s jím uvedenými údaji včetně důvodů žádosti. Již tehdy měl možnost vznést námitku, pokud by obsah listiny s poskytnutými údaji neodpovídal jeho výpovědi. Nadto měl žalobce možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s opatřenými podklady, navrhnout jejich doplnění či se jinak vyjádřit. Žádných námitek nebo vyjádření neměl, pročť soud považuje jeho nynější žalobní bod směřující proti navádění k odpovědím či zkráceném přepisu jeho odpovědi za účelový.
21. Žalobce ostatně svou argumentaci sám vyvrací, když na jedné straně tvrdí, že důvody jeho opakované žádosti nebyly stejné, jako v případě žádosti první, na straně druhé však v další části žaloby hovoří o možném pronásledování či hrozbě vážné újmy ze strany orgánů Moldavské republiky, které dovozuje z historických konfliktů žalobce s moldavskými orgány, zejména policií. Tyto žalobcem popisované konflikty a obavy však dle obsahu správního spisu byly důvodem první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žaloba se omezuje na akcentaci toho, že důvody opakované žádosti nebyly totožné s důvody žádosti první. Žalobce však ani ve správním řízení, a dokonce ani v žalobě konkrétně nesdělil, jaké nové důvody tedy pro podání opakované žádosti měl. To jen podporuje závěr, že žalobce nové důvody ani nemá, natož, aby se jednalo o skutečnosti, které vyhoví podmínkám uvedeným v § 11a odst. 1 zákona o azylu.
22. Pokud žalobce ve správním řízení vystupoval tak, jak bylo výše popsáno, přičemž ani žalovaný, který do spisu opatřil Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, listopad 2020, ze dne 24. 11. 2020, nedospěl k závěru o nastalých významných azylově relevantních změnách v Moldavské republice, nebylo zapotřebí konat s žalobcem pohovor. Bylo dostatečně zřejmé, že jde o případ opakované žádosti podané dle samotného žalobce ze shodných důvodů jako v minulosti, přičemž tyto důvody již byly posouzeny v předchozím pravomocně skončeném řízení. Uvádí-li žalobce, že k pohovoru mělo být přistoupeno proto, že se jednalo o druhou žádost v pořadí, soud konstatuje, že právě pro případ opakovaných žádostí umožňuje § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu pohovor nekonat. Žalobce se při poskytnutí informací vyjádřil stručně a jasně způsobem nebudícím pochybnosti o jeho záměrech a důvodech, za této situace se soudu ve shodě s žalovaným nejví nezbytným další zjišťování stavu věci prostřednictvím pohovoru.
23. Bylo-li žalobcovo sdělení důvodů žádosti strohé a odkazující na důvody první žádosti, žalovaný toto sdělení zachytil a vypořádal se s ním. Nebylo třeba, aby byl žalobce při poskytnutí údajů nucen k opakování či bližšímu rozvedení důvodů, pokud sdělil, že jsou stejné jako v případě žádosti v předchozím řízení, k jehož podkladům měl ostatně žalovaný

přístup. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného nezpůsobuje, že žalobce sám se již při poskytnutí údajů v podstatě dopustil hodnocení novosti jím uváděných skutečností, když uvedl, že jeho důvody jsou stejné jako dříve. Jelikož nad toto tvrzení skutečně neuvedl dalších skutečností, bylo pak logicky stručné i rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný, pokud jde o otázku, zda byly uplatněny nové skutečnosti oproti první žádosti, neměl s ohledem na charakter sdělení žalobce mnoho co vypořádávat. Důvody posouzení žádosti žalobce jako nepřijatelné jsou však z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřejmé a soud nemůže rozhodnutí žalovaného vyhodnotit jako nepřezkoumatelné.

24. Pokud žalobce v podstatě neuvedl žádné nové skutečnosti, nemohl žalovaný blíže uvážit nad tím, zda takovéto nové skutečnosti mohly či nemohly být bez zavinění žalobce předmětem předchozího řízení o mezinárodní ochraně a zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Je-li dle správní judikatury v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu klíčovým posouzení „novosti“ uplatněných skutečností, pak v případě, že sám žalobce prakticky sdělil, že nové skutečnosti neuplatňuje, musela být jeho žádost posouzena jako nepřijatelná, pokud ani žalovaný nové relevantní skutečnosti neobjevil.
25. Jestliže se žalobce s odkazem na svou historickou zkušenost v domovském státě a na § 11a odst. 1 zákona o azylu dovolává chybějící úvahy žalovaného nad tím, nakolik mu v Moldavské republice hrozí pronásledování či jiná vážná újma, jde o nepochopení uvedeného zákonného ustanovení. To hovoří o pronásledování či hrozbě vážné újmy, jež mají případně vyplynout z nově vyvstalých skutečností. Pro posouzení přípustnosti opakované žádosti je relevantní existence nových skutečností a jejich kvalita. Je-li opakovaná žádost posouzena jako nepřijatelná, pak se dle § 10a odst. 2 zákona o azylu neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Je totiž smyslem právní úpravy opakovaných žádostí, aby bylo bráněno podávání účelových žádostí a aby nedocházelo k opakovanému posuzování týchž skutečností. Totožné obavy prezentované v žalobě existovaly již v době prvního řízení a rozhodování žalovaného, kde byl učiněn závěr, že Moldavská republika je pro žalobce bezpečnou zemí původu. Pokud žalobce následně podal ze stejných důvodů žádost novou, nebylo namístě posuzovat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, když byla opakovaná žádost v souladu s § 11a odst. 1 ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu posouzena jako nepřijatelná.
26. Žalovaný nečinil úvahy o nevěrohodnosti žalobce, neboť napadené rozhodnutí není vystavěno na tom, že by žalobcova výpověď neměla být věrohodná. Žalovaný neměl důvod nevěřit žalobci, že podává opakovanou žádost o mezinárodní ochranu z důvodu prožitých konfliktů se státními orgány v jeho domovském státě. Protože však žalobce ze stejných důvodů již v minulosti o mezinárodní ochranu neúspěšně žádal, byla nová žádost v souladu se zákonem posouzena jako nepřijatelná, bez ohledu na věrohodnost žalobce.
27. Žalobce se nemýlí, pokud uvádí, že dle zprávy o zemi původu z listopadu 2020 má Moldavsko v legislativě zakotveny prostředky proti porušování lidských práv a svobod, které však v realitě nejsou dostatečně aplikovány. Žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, nicméně z této zprávy vycházel a uzavřel, že v Moldavské

republike, kterou ČR s výjimkou Podněstří nadále považuje za bezpečnou zemi původu, nedošlo ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Soud připomíná, že při rozhodování o první žádosti žalobce vycházel žalovaný ze zprávy o zemi původu žalobce z června 2019. Také v tehdejší zprávě bylo zmiňováno, že přes přijatou právní úpravu vykazuje realita dodržování zákonů a předpisů zásadní nedostatky, zejména v soudnictví. Pokud se tedy v novější zprávě objevila obdobná informace, postup žalovaného, jenž ji nevyhodnotil jako novou skutečnost, která by měla svědčit o možném pronásledování nebo hrozící vážné újmě, nebyl nezákonný.

28. Ke zbylým námitkám soud uvádí, že žalovaný evidentně vycházel z výpovědi žalobce při poskytnutí údajů k opakované žádosti, kterou porovnal s výpovědí žalobce v prvním řízení, kde se žalobce podrobně vyjadřoval v rámci provedeného pohovoru. Nic nenásvědčuje tomu, že by žalovaný nevzal v potaz opatřený spisový materiál. Skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn dostatečným způsobem pro posouzení věci a soud neshledává rozpor rozhodnutí žalovaného s veřejným zájmem. Výše byla popsána podstata řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce nad rámec shora vypořádaného neuvedl skutečností svědčících v jeho prospěch, k nimž by žalovaný opomněl přihlédnout.
29. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 27. července 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce